

Lotje heeft normaal gesproken helemaal geen hekel aan autorijden. Maar afgelopen zomer in Frankrijk was het weer eens raak. Niet de auto in willen. In ons weiland blijven staan op een afstandje van de auto en niet komen als ik haar roep. In elkaar duiken alsof ik haar ga vermoorden als ik met een riempje in mijn hand naar haar toe kom om haar te halen. Nog erger zelfs: als een geslagen hond schichtig wegsluipen en onder een grote struik gaan zitten waar ik niet goed bij haar kan komen. Het is me wat!

Het heeft me enige hoofdbrekens gekost om dit gedrag te verklaren. We rijden bijna elke dag naar het nabije meer om te zwemmen. Haar favoriete uitje. Ok, we maken ook wel eens een tochtje waarbij ze veel in de auto moet liggen. Maar daarbij slaapt ze altijd tevreden. En tussendoor wordt ze beloond met een lekker stukje vers stokbrood van een of andere dorpsbakker en maakt ze altijd wel ergens een fijne wandeling langs een koele beek. Je zou toch denken: er is geen enkele reden om niet die auto in te willen. Maar Lotje denkt daar in Frankrijk van tijd tot tijd heel anders over. Zo maar, ineens.

Ik zou het misschien nooit hebben kunnen verklaren als ik niet, lang geleden, iets dergelijks had meegemaakt met de Golden van een goede vriendin. Die wilde haar auto niet in na de wandeling in het bos. Nu is het wel vaker zo dat honden niet terug willen naar huis omdat ze liever de hele dag in het bos willen blijven. Maar meestal zijn enkele lieve woordjes en iets lekkers wel genoeg om ze over te halen. Zo niet bij de Golden. Hij piekerde er niet over. Hij bleef op een afstandje zitten en wilde onder geen beding een poot verzetten. Niet voor lieve woordjes, niet voor dreigementen, niet voor zoete broodjes. Erger nog, hij peerde hem als ze hem dan probeerde te pakken. En niet een klein stukje! Nee, zo dat hij tijden onvindbaar was! De remedie was aanvankelijk om hem ver voor de parkeerplaats terloops aan de lijn doen. Dat hielp even, maar de Golden was niet gek. Hij kende de weg in het bos bovendien op zijn duimpje. Dus verdween hij tijdens de wandeling ergens op de terugweg en kon mijn vriendin letterlijk naar hem fluiten. Tevergeefs. Zodoende kon ze vaak wel een half uur knarsetandend op de parkeerplaats op hem wachten, tot hij zich bedacht dat hij nu toch ook wel eens naar huis wilde. En dan moest ze natuurlijk poeslief doen, want als je dan uit je vel springt, kun je het verder wel helemaal schudden.

We namen het hele scala aan mogelijke oorzaken door. Had hij ergens pijn waardoor hij niet goed in de auto kon springen? Nee. Was er ooit iets ergs gebeurd, zoals een aanrijding? Nee. Had hij zich soms een keer bij plotseling remmen pijn gedaan? Nee. Had hij last van wagenziekte? Nee. Wat we ook verzonnen, er was geen duidelijke reden. Grote stukken worst, kaas, ei, ballen en leuke piepspeeltjes in alle maten en soorten hielpen niks: meneer liet zich niet verleiden. Therapeutisch bedoelde oefeningen? Het mocht allemaal niet baten.

Tot ik kort daarop met mijn vriendin mee reed ergens naar toe. Dat was tot die tijd nooit gebeurd. Als bij toverslag wist ik ineens waar het probleem 'm in zat. Ze bleek, vriendelijk gezegd, een pittige rijdster te zijn. Wat? Ze reed als een beest. Maar dat je van links naar rechts werd geschud, was niet het ergste. Nee, ze vloekte ondertussen al haar medeweggebruikers stijf. Er kwam een constante stroom commentaar, gemopper en getier uit haar mond. Ik begreep onmiddellijk waarom de Golden niet bij haar in de auto wilde zitten. Ik wilde het ook niet.

Mijn vriendin had het in die tijd een beetje te druk gehad, zodat ze zich nogal snel opwond. Nadat ze zich met enige moeite had aangewend om tijdens het rijden liefdevol tegen haar Golden te praten, was het probleem zo opgelost en sprong hij weer gewoon in de auto.

En Lotje dan? Want nee, ik houd doorgaans mijn mond als ik rijd, al wordt dat wel steeds moeilijker gezien de waanzinnige capriolen van sommige automobilisten.

Het antwoord is simpel. In Frankrijk zit ik meestal met Bram in de auto. In Nederland haast nooit. Er wij hebben onderweg nogal eens een verschil van mening over de route. Laten we zeggen: woordenwisselingen die met de nodige stemverheffing gepaard gaan. Wat? Nou, gewoon knetterende ruzie. En daar kan ons Lotje niet tegen. Misschien voelt ze zich zoals ik me als kind voelde als mijn ouders wel eens ruzie hadden. Daar wilde ik ook niet bij zijn. Dan ging ik zo ver mogelijk weg; kroop ik op mijn slaapkamer in bed met een kussen over mijn oren om het niet te horen. Want als mensen normaal gesproken lief en aardig zijn voor elkaar en ze doen ineens zo,

dan is dat vreselijk; angstaanjagend zelfs. En misschien denkt Lotje wel dat we het tegen haar hebben. Meestal zeggen Bram en ik dus tegen elkaar als we dreigen te beginnen: 'Stop, denk aan Lotje!', en stellen we haar gelijk gerust met zoete woordjes. Maar soms vergeten we dat wel eens even. En dan moet ik dus dagen lang soebatten en smeken, en met brokjes en balletjes zwaaien, om haar weer soepel de auto in te krijgen. Maar vooral moeten Bram en ik in de auto heel lief praten tegen elkaar, want anders wil ze niet met ons meerijden. Zou ik ook niet willen.